

96. Raamattuluento: Hiljainen ja nöyrä

Alkurukous: Sellainen sinä, Jeesus, olet hiljainen ja nöyrä. Opetä meitä, että mekin sen ihmeellisen ominaisuutesi oppisimme. Amen.

Aluksi

Hiljaisuus, nöyryys, ja hyvien arvojen kunnioittaminen, eivät ole ajassamme erityisen suosiossa. Ajallemme ominaisempaa on kovuus, vihapuheet ja itsekkyyt. Esimerkkinä jopa Eduskunnan istuntoja kuunteleva voi kauhista sen ilmapiiriä. Puheenvuorot ovat usein suoranaisia vihapuheita. Hyökätään kun pitäisi keskustella. Saatamme kuulla hirveää kielenkäyttöä. Oma puolue ja ideologia tekevät muista vihollisia. Puheet ovat usein latautuneita vihalla ja herjauksilla. Siellä eivät silloin pelkästään asiat riitele vaan ihmiset riitelevät. Poliitikko on usein yhteisistä asioista riitelemistä. Toistensa häpäisy on tullut usein yleiseksi tavaksi keskustella asioista. Sellainen on surullista ja masentavaa. Sellaista ilmapiiriä ja sen puhetapoja ei jaksa kauan kuunnella. Ikävää että tällaisessa ilmapiirissä kansakunnan tärkeimmätkin asiat usein päätetään. Ihmiset eivät ole saaneet ehkä kasvaa henkisesti aikuisiksi.

Myös suomalaiset viihdeohjelmat ovat täynnä riitelyä ja vihantunteita. Eipä sellaistaakaan halua ajankulukseen katsella, ei kuunnella. Aito viisaus, lempeys ja rakastavat ihmissuhteet ovat käyneet yhä harvinaisemmiksi. Hirvittävä riensaus, kiroileminen ja Jumalan pilkka ovat tulleet mediassa yleiseen kielenkäyttöön. Ilmapiiri on nyt saastainen ja ruma. Se on maailman henki. ”Maailma on pahan vallassa” (1. Joh. 5:19).

Kaikki tämä edellinen saastaisuus ja inhimillinen, lihallinen viisaus, eivät ole Kristuksen mielen mukaisia. Sellainen on vihamiehen tuotetta, persoonallisen pahan aikaansaannosta. Viha, katkera kiivaus ja levottomuus ovat lihalle: ihmisen turmeltuneelle luonnolle ominaisia piirteitä. Mutta ”Tämä ei ole se viisaus, joka ylhäältä tulee, vaan se on maallista, sielullista, riivaajien viisautta. Sillä missä kiivaus ja riittäisyys on, siellä on epäjärjestys ja kaikinainen paha meno.” (Jaak. 3:15,16). Kuitenkin tällaisessa maailmassa me nyt elämme.

Kaikkeen tällaiseen tarvittaisiin puheenvuoro Kristukselta Jeesukselta. Tietenkin edellyttäen, että häntä edes kuunneltaisiin aikamme vihan, kiivauden, metelin ja kovuuden keskellä. Hän ja hänen apostolinsa saivat kokea tätä aikanaan runsain määrin. Mutta kuunnellaan hetki hänen puheenvuoroaan.

Jeesuksen esimerkki

”Siihen aikaan Jeesus johtui puhumaan sanoen: ”Minä ylistän sinua, Isä, taivaan ja maan Herra, että olet salannut nämä viisailta ja ymmärtäväsiltä ja ilmoittanut ne lapsenmielisille. Niin, Isä, sillä näin on sinulle hyväksi näkynyt. Kaikki on minun Isäni antanut minun haltuuni, eikä kukaan

muu tunne Poikaa kuin Isä, eikä Isää tunne kukaan muu kuin Poika ja se, kenelle Poika tahtoo hänet ilmoittaa.

Tulkaa minun tyköni, kaikki työtätekeväiset ja raskautetut, niin minä annan teille levon. Ottakaa minun ikeeni päällenne ja oppikaa minusta, sillä minä olen hiljainen ja nöyrä sydämeltä; niin te löydätte levon sielullenne. Sillä minun ikeeni on sovelias, ja minun kuormani on keveä." "(Matt. 11:25–30).

Hiljainen ja nöyrä mieli olivat hänelle vallankäytön salaisuuksia. Monet hallitsijat hallitsevat väkivallalla. Kristus ei tehnyt niin. *"Häntä piinattiin, ja hän alistui siihen eikä suutansa avannut; niin kuin karitsa, joka teuraaksi viedään, niin kuin lammas, joka on ääneti keritsijäinsä edessä, niin ei hän suutansa avannut."* (Jes. 53:7). Ja *"Sanokaa tytär Siionille: 'Katso, sinun kuninkaasi tulee sinulle hiljaisena ja ratsastaen aasilla, ikeenalaisen aasin varsalla.'" "*(Matt. 21:5). Sellainen hän oli ja on, eikä muutu.

Kun ihmissielu haluaa rauhan ja levon sielulle, se löytyy ainoastaan Kristuksen sydämeltä. *"Sillä ei Kristuskaan elänyt itsellensä mieliksi, vaan niin kuin kirjoitettu on: "Niiden herjaukset, jotka sinua herjaavat, ovat sattuneet minuun" "*(Room. 15:3).

Jeesus Kristus oli ja on nöyrä ja sävyisä. Paavali on kirjoittanut: *"Kuka tuntee Herran mielen, niin että voi neuvoa häntä? Mutta meillä on Kristuksen mieli"* (1. Kor. 2:16).

Mutta löytäneekö Herra tätä mieltä uskovistaan? Kiitos Herralle, jos vielä löytää! Nöyryydestä on kuitenkin hyötyä moneen *"Koska siis Kristus on kärsinyt lihassa, niin ottakaa tekin aseeksenne sama mieli - sillä joka lihassa kärsii, se lakkaa synnistä"* (1. Piet. 4:1). Kärsimys, kärsivällisyys ja itsensä alentaminen ovat syntiselle lihalle vaikeita omistaa. Kuitenkin: *"... joka itsensä korottaa, se alennetaan, mutta joka itsensä alentaa, se korotetaan"* (Matt. 23:12).

Oikea hiljainen, nöyrä ja rakastava mieli opitaan Kristuksen seurassa ja hänen kärsimyksiensä osallisuudessa. Apostoli Paavali opastaa. *"Jos siis on jotakin kehotusta Kristuksessa, jos jotakin rakkauden lohdutusta, jos jotakin Hengen yhteyttä, jos jotakin sydämellisyttä ja laupeutta, niin tehkää minun iloni täydelliseksi siten, että olette samaa mieltä, että teillä on sama rakkaus, että olette sopuisat ja yksimieliset ettekä tee mitään itsekkyydestä tai turhan kunnian pyynnöstä, vaan että nöyryydessä pidätte toista parempana kuin itseänne."* (Fil. 2:1-3).

"Vai luuletteko, että Raamattu turhaan sanoo: "Kateuteen asti hän halajaa henkeä, jonka hän on pannut meihin asumaan"? Mutta hän antaa sitä suuremman armon. Sen tähden sanotaan: "Jumala on ylpeitä vastaan, mutta nöyrille hän antaa armon"... Nöyrtykää Herran edessä, niin hän teidät korottaa." (Jaak. 4:5,6,10), kirjoittaa Jaakob.

Kristus esikuvanamme

Herra Jeesus Kristus on ihmeellinen. Vain hänestä on voitu kirjoittaa: *"Olkoon teillä se mieli, joka myös Kristuksella Jeesuksella oli, joka ei, vaikka hänellä olikin Jumalan muoto, katsonut saaliik-sensa olla Jumalan kaltainen, vaan tyhjensi itsensä ja otti orjan muodon, tuli ihmisten kaltaiseksi, ja hänet havaittiin olennaltaan sellaiseksi kuin ihminen; hän nöyryytti itsensä ja oli kuuliainen kuolemaan asti, hamaan ristin kuolemaan asti. Sen tähden onkin Jumala hänet korkealle korottanut ja antanut hänelle nimen, kaikkia muita nimiä korkeamman, niin että kaikkien polvien pitää Jeesuksen nimeen notkistuman, sekä niitten, jotka taivaissa ovat, että niitten, jotka maan päällä ovat, ja niitten, jotka maan alla ovat, ja jokaisen kielen pitää tunnustaman Isän Jumalan kunniaksi, että Jeesus Kristus on Herra."* (Fil. 2:5–11). Tätä kaikkea Jeesus Kristus haluaa opettaa meille ja odottaa meidän oppivan.

Tuleva lopun aika, on ihmiskunnan elämässä erityisen vihan, väkivallan, suurten sotien ja verenvuodatuksen aikaa. Suuri lopunajallinen tuhoava sota odottaa tulemistaan ja sen jälkeen seuraa köyhyys. Jumalan profeetallisesta sanasta ja aikain merkeistä sen voi hyvin päätellä. Sitten ajallaan myös taivaitten voimat järkkyvät. Mutta vain Iankaikkinen Herra, Väkevä Jumala ja Isä, tietää milloin kaikki tarkalleen tulee. Mutta aika on käymässä jo vähiin. Ja monet ihmiset pelkäävät jo ja ovat

orjuuden vallassa. Senkin luemme Herran sanasta. Meidän on valmistauduttava tulevaan aikaan eikä olla välinpitämättömiä. Vältymme epätoivolta ja menehtymiseltä jos olemme kasvaneet yhteen Herran Jeesuksen Kristuksen kanssa. Me jotka rakastamme hänen tulemustaan odotamme kaikkea tulevaa, sillä lopullinen vapaus on tuolloin lähellä.

Varsinainen ja lopullinen Herran päivä tulee kuin varas yöllä. Kuin salama kirkkaalta taivaalta on Herran tulemus. Raamattu kehottaa olemaan valmiudessa ja valvovana odottaen sitä päivää niin ettei se tule yllättäen. Maailmalle se tulee täytenä yllätyksenä. Maailma ei tunne Kristuksen mieltä: nöyryyttä ja hiljaisuutta.

Meillä jotka uskomme Kristukseen ja elämme hänessä viinipuun oksana, on lepo ja turva hänessä. Muualla ei rauhaa ole. ” *Rauhan minä jätän teille: minun rauhani - sen minä annan teille. En minä anna teille, niin kuin maailma antaa. Älköön teidän sydämenne olko murheellinen älköönkä pelätkö.* ” (Joh. 14:27). Maailma turvautuu sen sijaan rauhaan, jota ei edes ole, eikä enää koskaan tule. ” *Odotetaan rauhaa, mutta hyvää ei tule, paranemisen aikaa, mutta katso, tulee peljästyksi!* ” (Jer. 8:15).

Varustautuminen kaikkeen

Nyt vielä on Herra nöyränä ja hiljaisena keskellämme. Hänet löytää ennen kaikkea hänen pyhästä sanastaan. Hän on keskellämme Pyhänä Henkenä. Hän asuu uskon kautta meissä. Hän on täynnä armoa ja totuutta. Armo vapauttaa syntiset kaikista tuomioista ja totuus tekee vapaiksi. Henki tahtoo johtaa meidät kaikkeen totuuteen. Jeesus on Tie, Totuus ja Elämä. Hän on rakkaus. Hän on viisautemme, vanhurskautemme, pyhityksemme ja lunastuksemme. Kaikki tulee häneltä. Kaikki me voimme hänessä joka meitä vahvistaa. Hän on päästänyt meidät synneistämme verellään. Hänen vanhurskautensa vaikutus on rauha, lepo ja turvallisuus. Profeetta Jesaja kirjoittaa: ” *Silloin vanhurskauden hedelmä on rauha, vanhurskauden vaikutus lepo ja turvallisuus iankaikkisesti. Ja minun kansani asuu rauhan majoissa, turvallisissa asunnoissa, huolettomissa lepopaikoissa.* ” (Jes. 32:17,18). Pysykää siis Jeesuksessa!

Luemme kirjeestä hebrealaisille: ” *Sillä me pääsemme lepoon, me, jotka tulimme uskoon... Sillä joka on päässyt hänen lepoonsa, on saanut levon teoistaan, hänkin, niin kuin Jumala omista teoistansa. Ahkeroikaamme siis päästä siihen lepoon...* ” (Hebr. 4: 3,10,11).

Jeesuksen Kristuksen syvälinen tunteminen johtaa meidät lepoon. Herran tunteminen antaa voiman seistä pystyssä ahdistuksen ja vihan päivinä. Vain tällaisilla ihmisillä on pyhien kärsivällisyys. Heillä on Kristuksen mieli.

Monilla uskovilla on paljon suuria ja moninaisia huolenaiheita. Kaikilla jotakin on. Eräs erityinen huoli jäytää aikammekin uskovia. He kyselevät ahdistuneina kelpaavatko Jumalalle, kelpaavatko Jeesukselle. Tällainen hätä vie ilon elämästä. Se imee kaiken voiman ihmissielusta. Kristus ei kuitenkaan muutu. Hän on sama aina ja iankaikkisesti. Me saatamme muuttua. Sorruimme ehkä pahoin syntiin ja aloimme pelätä. Mutta ei Kristus ollut muuttunut, mutta me olimme muuttuneet ja pelästyneet huomattuamme meissä synnin. Mutta Kristus tiesi jo meidät ostaessaan minkälaista tekoa me olemme. Jumala muistaa meidät yhä tomuksi. Silti Jeesus Kristus osti meidät verellään ja otti omakseen kun uskoimme häneen. Meidät sovitettiin vaikka olimme vielä synneissämme. Hän ei ostanut sikaa säkissä. Hän tiesi jo etukäteen tilamme. Siksi Jeesus on turvallinen ja luotettava. Hän on kansansa turva ” *Sen tähden, näin sanoo Herra, Herra: Katso, minä lasken Siioniin peruskiven, koetellun kiven, kalliin kulmakiven, lujasti perustetun; joka uskoo, se ei pakene* (joissakin käännöksissä sanotaan: ei horju tai ei hätäile). ” (Jes. 28:16). Kristus on tuo kulma- ja peruskivi.

Jeesuksen luo

Palatkaa takaisin, tulkaa minun tyköni! Näin Jeesus kutsuu meitä, omiin töihin eksyneitä. ” *Palatkaa takaisin, te luopuneet lapset, niin minä parannan teidän luopumuksenne.* ” - ” *Katso, me tulemme sinun tykösi, sillä sinä olet Herra, meidän Jumalamme* ” (Jer. 3:22), kirjoittaa Jeremia Herran Hengen kehotuksesta. Mäin meidänkin tulee tehdä. Mutta me olemme usein kuin lammaslauma ilman

paimenta. Monet juoksevat omille teilleen. Jumalan kansa on usein hajallaan. Herra on tullut kuitenkin kokoamaan tämän hajallaan olevan joukon. Juutalaisten ylimmäinen pappi ennusti: ”että *Jeesus oli kuoleva kansan edestä, eikä ainoastaan tämän kansan edestä, vaan myös kootakseen yhdeksi hajalla olevat Jumalan lapset*” (Joh. 11:52).

Sielunvihollinen tahtoo lampaiden olevan hajallaan, sillä hän on lauman hajottanutkin. Hajalleen lyötyä laumaa on helppo saalistaa. Petoeläimetkin toimivat niin. Kuitenkin vain nöyrän ja hiljaisen Lammasten Paimenen luona on turvallisinta. Hänen lammastarhassaan ollaan suojassa pedoilta. Mutta alkumatkalla olevat ja imeväiset karitsat ovat itsessään vielä tosityhmiä. He eivät vielä ole oppineet tuntemaan Paimenensa ääntä vaikka Paimen sanookin: ” *Ja laskettuaan kaikki omansa ulos hän kulkee niiden edellä, ja lampaat seuraavat häntä, sillä ne tuntevat hänen äänensä. Mutta vierasta ne eivät seuraa, vaan pakenevat häntä, koska eivät tunne vierasten ääntä.*” (Joh. 10:4,5).

Aikuistuneet Jeesuksen seuraajat tuntevat paremmin paimenensa äänen. Mutta voi pieniä ja ymmärtämättömiä, jos he pääsevät omille teilleen! Järkipuheetkaan eivät aina auta. Pietari kirjoittaa nuorille: ”*Samoin te, nuoremmat, olkaa vanhemmille alamaiset ja pukeutukaa kaikki keskinäiseen nöyryyteen, sillä "Jumala on ylpeitä vastaan, mutta nöyrille hän antaa armon."* Nöyrytkää siis Jumalan väkevän käden alle, että hän ajallansa teidät korottaisi, ja *"heittäkää kaikki murheenne hänen päällensä, sillä hän pitää teistä huolen"*.” (1. Piet. 5:7).

Pysähdys

Rakastava Jumala alkaa muovata lapsiinsa Poikansa kuvan kaltaisuutta ajallaan. Hän jopa nöyryyttää ja kurittaa lastaan, jotta lapsi oppisi Jeesuksen mielenlaatua; nöyryyttä ja hiljaisuutta. Jumala rakastaa nöyryyttä ja hiljaisuutta. Hän vihaa kopeaa mieltä ja ylpeyttä.

Ihmiselämän usein tärkein pysäkki ja käännekohtia on se kun Pyhä Henki alkaa uudistavan työnsä ihmisessä. Hän näyttää silloin lapselleenkin todeksi synnin. Hän sallii synnin nousta jopa hallitsemaan ihmistä. Hän sallii jopa lapsensa langeta lihan ja hengen synteihin. Henki käyttää tähän eräänä välineenään Jumalan pyhää lakia. ”...*sillä lain kautta tulee synnin tunto*” (Room. 3:20). Kaikki tulee nyt paljastetuksi ja ihminen huomaa alastomuutensa Pyhän Jumalan edessä. Ja tämä juuri on Jumalan rakkautta, vaikka ihminen ei sitä vielä silloin käsitä. Nyt myös uskova ihminen näkee itsensä totuuden edessä ilman omaa hurskautta ja pyhyyttä. Jäljelle jää synty ja viheliäisyyden tunto. ”Minä olen ollut kauhea ihminen”, hän voi parahtaa nähdessään itsensä Jumalan totuuden valossa. H. C. Andersenin sadussa Keisarin uudet vaatteet, kävi jotenkin näin. Pieni poika huudattaa isälleen keisarin kruunajaiskulkueessa: ”Mutta eihän sillä ole vaatteita ollenkaan!” Huijaus oli paljastunut. Samoin myös me voimme nähdä itsemme alastomina Jumalan edessä kun totuus paljastuu.

Jumala ei säästänyt edes omaa rakasta Poikaansa, vaan runteli hänet sairauksilla. Jeesuksesta tuli kipujen mies ja sairauden tuttava. Häntä ruoskittiin ja hän kantoi pilkan ja häpeän. Hän suostui tähän kaikkeen eikä suutansa avannut. Hän oli yhtä kiusattu kuin mekin vaikka synnittömänä. Hän nöyryytti itsensä hamaan ristinkuolemaan asti. Siksi Jumala on hänet korkealle korottanut.

Tätä joudumme mekin, tosin vain osin, kokemaan kun meitä kasvatetaan Kristuksen nöyryyteen ja hiljaisuuteen. Suurta armoa se kuitenkin on. Totuuden ja häpeän on parempi paljastua täällä ajassa kuin sitten liian myöhään Kristuksen tuomioistuimen edessä.

Riisuttuaan lapsensa luuloistaan on saattanut paljastua paljon kiusallisia asioita: on häpeällisiä puhuva suu, saastaisia ajatuksia, sydämen kovuutta, ylpeyttä ja kaikkia muutakin syntiruumiin ilmentymää. Silti tämä on ihmissielulle tosivälittämätöntä. Ilman sitä ei Kristuksen mieli saa sijaansa meissä. Kristillisuus oli ehkä ollut pintapuolista ja sydän oli jäänyt jumalattomaksi. Jesaja kirjoittaa: ”*Jos jumalaton saa armon, ei hän opi vanhurskautta; oikeuden maassa hän tekee vääryyttä eikä näe Herran korkeutta*” (Jes. 26:10). Armoa oli kyllä julistettu mutta sydän oli jäänyt kääntymättömäksi. Usko oli jäänyt köykäiseksi ja ihminen sisäisesti muuttumattomaksi, ollen luonnoltaan yhä jumalaton.

Kun Jumala vie lastaan syvemmälle Kristuksen mieleen, hän johtaa ihmisen usein pimeään ja syvyyksiin. Syvyyksissä opitaan tuntemaan Herra. Hän opettaa siellä Poikansa persoonan salaisuutta. ”*Vain korvakuulolta sinut tunsin. Nyt ovat silmäni nähneet sinut. Sen tähden minä häpeän puheitan ja kadun niitä tomussa ja tuhkassa.*” (Job 42:5,6), joutuu koeteltu ihminen hurskaan Jobin tavoin toteamamaan.

Ehkä oli käynyt myös niin että oma itsekäs elämä oli ottanut vallan takaisin vaikka sen piti olla haudattu. Uskova oli alkanut uudelleen rakentaa sitä minkä oli jo hävittänyt. Lihan hedelmät olivat palanneet kuin salaa takaisin: mahtaileva elämä, itsekäs oma minä ja välinpitämätön suhtautuminen Jeesuksen käskyjä kohtaan. Jopa oma hurskaus oli alkanut hallita Kristuksen vanhurskauden sijaan. Hiljainen ja nöyrä Jeesus oli jäänyt kuin sivurooliin.

Rakkaudessaan Herra tekee silloin sen mikä tässä tilanteessa on välttämätöntä. Jeesuksen läheisyydessä, hänen nöyrässä hiljaisuudessaan ja hänestä oppineena, saadaan uudelleen maistaa taivaan rauhaa - nyt totuudessa. Voidaan tuntea sellaista rauhaa, josta ei ollut aiemmin uneksittukaan. Vasta synnintunnossaan, alaspainettuna ja alastomana, sielu alkaa antaa oikean arvon Jeesukselle Kristukselle ja hänen ristintyölleen. Jumalaton saanut nyt aidon armon ja on oppinut paremmin tuntemaan vanhurskauden tietä. Synnin piti vain ensin paljastua; oma turmeltunut luonto läpikotaisin. Sitten tuli armon aika. ”*Mutta laki tuli väliin, että rikkomus suureksi tulisi; mutta missä synti on suureksi tullut, siinä armo on tullut ylenpalttiseksi*” (Room. 5:20).

Tähän Jumalan lapsi ajallaan joutuu, ettei häntä maailman mukana tuomittaisi. Herra kurittaa meitä, että pääsisimme hänen pyhydestään osallisiksi (Hepr. 12:10). Herra kurittaa ja kasvattaa vain niitä joita hän rakastaa. Näin meistä tulee vähitellen hänen Poikansa kuvan kaltaisia.

Nyt alkaa uusi ja aito elämä Herran koulussa. Silloin kuullaan Herran suusta rakastavia sanoja kun syntinen on ilman vilppiä kääntynyt. Herra näyttää suloisuutensa ja anteeksiantavan mielensä. Syntinen nainenkin sai jo alennustilassaan kuulla Jeesuksen suusta ihanat sanat: ” *Kaikki sinun syntisi on annettu anteeksi. ...Uskosi on pelastanut sinut. Mene rauhassa.*” ” (Luuk. 7:48, 50). Kuinka lempeät ja täynnä rakkautta olivatkaan nuo sanat lankeemuksessa eläneelle naiselle. Mikä riemu halveksitun naisen sydämeen astui! Ihmisarvokin palautui. Oli tullut uusi ja täyteläinen elämä Jeesuksesta vuotavan täydellisen armon voimasta. Elämä muuttui. Ja juuri siksi syntinen nainen rakasti sydämestään Jeesusta. Lähellä ollut fariseus ei käsittänyt sitä, sillä hän oli mielestään synnitön ja kuitenkin hurskaudessaan oli hän yhä saastainen. Hän ei vain sitä itse ymmärtänyt. Syntinen nainen oli mennyt pyhydessään jumalisen miehen edelle. Ja nainen lähti sydän täynnä rakkautta seuraamaan Jeesusta.

Kuinka ihana ja lempeä Jeesus Kristus on. Hiljainen ja nöyrä hän on: täynnä armoa ja totuutta. ” *Katso, minun palvelijani, jota minä tuen, minun valittuni, johon minun sieluni mielistyi. Minä olen pannut Henkeni häneen, hän levittää kansakuntiin oikeuden. Ei hän huuda eikä korota ääntään, ei anna sen kuulua kaduilla. Särjettyä ruokoa hän ei muserra, ja suitevaista kynttilänsydäntä hän ei sammuta. Hän levittää oikeutta uskollisesti. Hän itse ei sammu eikä murru, kunnes on saatanut oikeuden maan päälle, ja merensaaret odottavat hänen opetustansa.*” ” (Jes. 42:1-4).

Armo ja totuus tekevät ihmisen vapaaksi. Vapaalla alkaa todellinen elämä. Armo on kirkastunut uudella tavalla. Vaivattu sielu saa levon, turvan ja rauhan Herrassa. Siksi se sielu rakastaa häntä kaikesta sydämestään. Nyt kaikki rakennetaan armon varaan. Tähän asti uskovalle sana, armo, oli ollut ehkä tarpeeton, tyhjä sana, jota käyttivät lähinnä vain mummoihmiset. Nyt se sana oli kaikki. Tällainen sielu ei halua elää hetkeäkään ilman hiljaista ja nöyrää Jeesusta. Hänestä on tullut sielun aarre. Nyt Jeesus on taas ihmiselämän pääosassa mutta edelleen yhtä nöyränä, hiljaisena. Hän on täynnä rakkautta ja armoa. Herra ei koskaan muutu. Ja me olemme hänen rakkautensa kohteita koska hän ostanut meidät Jumalalle ristinverellään. Olemme hänelle äärimmäisen tärkeitä ja rakkaita. Ja ennen kaikkea kun olemme saaneet kokea Hengen uudistuksen ja tunnemme nyt hänet. Meillä on nyt Kristuksen mieli. Meissä näkyy nyt paremmin nöyrän ja hiljaisen Herran pyhät kasvot. Aamen.